

Но гъста мъгла на неизвѣстната ни бѣдность
 Продира са съ усмивката на тайната надѣжда.
 Въ мрака на глухи пещеры и на усойны дѣбры
 И слънцето понѣкога златия лучъ си хвърля.

Сичкійтъ на старость та животь не е болезнеѣ
 Но, види са, природата ѣ на болести наклонна ;
 И много мъчно са цѣрѣтъ душевнытъ ни рани ;
 За минжлы нашъ животь и свидно ни ѣ и тѣжно,
 Че пѣстроцвѣтната зора не ни е вече засмѣна
 Каквато я ти бывала въ цвѣтнстата ни младость.

Ако надъ насъ са разрази свирѣпо страшна буря
 Навредѣ страпата е за насъ негостегелюбна пушта ;
 И равнодушно гледамы игрътъ на конто
 Безгрижно са предавахмы въ дѣтниската си пора ;
 Доро и духъ коравъ и бодъръ чакъ до старость
 Подъ натиска на сѣдбата поклаща са и пада.

По една умна и услужлива предусмо трителность пѣ Јона тѣзи пѣсенъ, ако и меланхолическа, защото когато смы обладаваны отъ болька, никоя друга музика не е толкози неумѣтна отъ колкото веселата ; най сгодныйтъ цѣрѣ противъ тѣгата трѣба да са почерпва пакъ отъ самата тѣга, и трѣба да смалявамы суровнната ѣ ако не можемъ инакъ да я отмахнемъ ; съ този начинъ я събличамы отъ дѣйствителната лютость на цвѣта ѣ като я уталожвамы чрезъ призмата на фантазіята. Какъто нѣкога медицината исцѣрѣва вътрѣшна нѣкоя болестъ чрезъ раздраженіа на кожата, конто чрезъ малкы ранички изсмукватъ отровата на скртыгѣ раны, тѣй и умѣющійтъ да цѣри най трудныгѣ нравственни болести на душата, търси средство за да извади кротко навѣнъ болката която топи душата на страдающія. Тѣй направѣ и Јона за Апкида ; и той увличанъ отъ армоніята на сребристыя ѣ гласъ, който му напомняше минжлото, и укротяваше тѣгата на настоящето, забравяше лютыгѣ болькы конто мъчяхъ душата му. Тѣй премпнж той нѣколко часове, като приканъваше Јона да пѣе или да говори, и като станж да си отиде, духътъ му бѣше обладанъ отъ тишина и отъ спокойстіе.

— Јоно, рече ѣ той като я олуви за рѣка, ако нѣкога чуешъ ишето ми да са укорява, охудва, ще ли повѣрѣашъ на обвиненіето ?

— Не, брате мой, не !